

ния дякон, а неговите другари, събрани около него, тържествували и били готови да го защищават от всякакво насилие. За щастие в църквата не станала никаква случка.

Разкалугеряването на дякона станало преди обед на Великден. С другарите си миряни той излязъл на местността Алтжн Чаир. Приятеля му и съчувственик хаджи Георги Попов, по негово настояване, отрязва с ножици русата, като коприна, коса на дякона. След това Васил запокитва калугерското рухо, облича се в нови светски дрехи, налага пискюллия фес и с цялата си дружина тържествуещ отива на второ възкресение! Сега той се показва на карловци в истинския си външен и вътрешен образ. И от сърце казал на съгражданите си: Христос Възкресе!

Архимандрит Василий се разярил и поискал от властите да заловят и затворят немирника за кражба на коня му. Обаче роднините му го убедили да се откаже от това обвинение, защото турците можали при разпита да узнаят, че дякона е бил в Бялград и участвувал в нападенията против турския гарнизон, та можали да го осъдят на дълъг затвор или бесило. Архимандрита прежалил черния ат и се отказал от обвинението си.

1864 г. — Войнягово. За да се не стои без работа и да не дразни карловските злоязычници и подхранва турската подозрителност, Васил Иванов отишел и се главил за църковен певец и учител в близкото село Войнягово (в полите Средна-Гора).